

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sa[b]bato. De miraculis spiritualibus quæ Charitas Domini quotidie
operatur, ut ostendat se congaudere veritati. Sapienter ille, qui maluit
liber peccato possideri à dæmone, quàm vel levi cum peccato ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

SABBATO.

DE MIRACULIS SPIRITUALIBUS

Quæ Charitas Domini quotidie operatur, ut ostendat se congaudere Veritati.

In nomine meo Dæmonia ejicient, linguis loquentur novis, serpentes tollent, & si mortiferum quid biberint, non eis nocebit: Super egros manus imponent, & bene habebunt. Marci. 16.

VERITAS PRACTICA.

Sapienter ille, qui maluit liber peccato, possideri à dæmone, quàm vel levi cum peccato liberare possessos.

Anonymus ille est, de quo sic Surius in vita sancti Severini Noricorum Apostoli, octavo Januarii. Severus, inquit, Sulpitius refert ex relatione Posthumii; virum quendam magnis virtutibus signisque mirabilem, ad expellendam de corde, non jactantia vanitatem quam incurerat, exorasse ut permissu in se, mensibus quinque, diaboli potestate, similis his fieret quos ipse curaverat. Et post pauca: Itaque correctus à dæmone, tentus in vinculis, omnia, quæ Energumeni ferre solent, perpeffus, quinto demum mense curatus est, non tantum à dæmone, sed quod illi erat vitium atque optatius, ab elationis vanitate.

Iam ergo quod Sapienter ille maluerit liber peccato possideri à dæmone, quàm vel levi cum peccato liberare possessos:

RATIO est, quia Sapientis est ex duobus malis semper minus eligere, seu maius evitare.

Sed possideri à dæmone, minus malum est quàm vel leve peccatum committere, quacunque de causa.

Ergo Sapienter ille, qui maluit liber peccato possideri à dæmone, quàm vel levi cum peccato liberare possessos. Quod certè est consideratione dignissimum.

I. PUNCTUM.

LICET idem Evangelium eademque veritas, quæ olim ab Apostolis, etiam nunc prædicetur & observetur, non tam

Haynesius Pars 2.

men eadem semper, seu non eodem modo facta sequatur miracula; non jam ita frequenter dæmones ejiciuntur è corporibus sicut olim; non linguæ audiuntur novæ, non serpentes, non morbi omnes sic tolluntur, aut similia patrantur miracula, sicut initio nascentis Ecclesiæ; nec tamen propterea Charitas Domini deest quin semper appareat & congaudeat veritati prædicatæ, creditæ & observatæ. Nam quod primis temporibus, sensibili fiebat modo circa corporum sanitatem, id spirituali nunc & invisibili gratia geritur circa salutem & sanctitatem animarum. Ut fuse tractat Cassianus collatione duodecima, capite duodecimo.

Quid enim est peccatum expelli aut pravos ab anima motus coerceri, nec non vitiosos exui habitus, quid aliud inquam est, quam dæmonem pelli aut serpentes vel morbos tolli? Et cum per Evangelicæ veritatis prædicationem & observantiam sic anima liberetur peccato, suisque pravis affectibus, ut jam plene aliter vivat & loquatur, nonne ea est divina charitatis operatio quæ se semper ostendit congaudere veritati? Sic aperte divus Gregorius: *Habemus, inquit, de his signis atque virtutibus, quæ adhuc subtilius considerare debeamus: in Evang. Sancta quippe Ecclesia quotidie spiritualiter facit quod tunc per Apostolos corporaliter faciebat. Quæ postquam fusius declaravit, sic concludit: quæ nimirum miracula tantò majora sunt, quanto spiritualia: tantò maiora sunt, quanto per hæc non corpora sed anima suscitantur.*

Quæ quidem postrema verba sunt valde consideranda: neque enim ita fert communis opinio & vulgaris sensus de miraculis. Vide quanti fiat apud homines, dæmonem expelli à corpore, mortuum suscitari, aut aliud simile

miraculum; Et certè est quod colatur & celebratur gratia, quæ gratis data dicitur & cui totus non æquiparetur mundus; verùm si compararetur cum gratia sanctificante, cum charitate aut aliis virtutum heroicis & meritoriis actibus, qui dicuntur miracula spiritualia: certissimum est quod ait sanctus Gregorius, tantò hæc præstare miraculis corporalibus, quantò animam corpori, quantò sanitati corporis sanctitatem animæ, & quantò vitam spiritualem ac æternam temporali.

Noverat hoc ille Sanctus, qui cum in demones ex humanis corporibus expellendos divinum quoddam exerceret imperium, timeretque sibi à vana gloria; Sapienter maluit liber peccato ab ipso demone, quem expellebat, possideri, quam vel levi cum peccato liberare possessos. Quæ sancti Viri sententia quia plurimum facit ad discretionem veri boni, veri que mali; à circo veritatis loco practicæ nobis esse debet, quæ sic apertè declaretur & attentius consideretur.

Constanter illud tenendum est, quod ex duobus malis gravius semper est declinandū, & minus eligendum: quando videlicet utrumque simul vitari nō potest, & necessitas quædam incumbit, aut manifestum periculum incurrendi in alterutrum è duobus; tunc perinde ratio & Religio suadent majus malum esse vitandum, sicut omne malum esse fugiendum. Cum sint autem duo præcipua malorum genera, quæ diversas sub se species continent, nempe malum morale seu spirituale, quod est malum culpæ: & malum naturale seu temporale, quod est malū pœnæ: sic Propositio debet intelligi, ut si necesse sit incidere in malū aliquod naturale vel morale; morale hoc fugiatur potius quam naturale; quia majus est malum, ut dicitur sequenti puncto. Si verò etiam duo concurrant moralia, in quorum alterum necesse sit cadere; tunc minus eligatur, sicut natura satis docet ex duobus naturalibus & sensibilibus malis; illud fugere quod est gravius, & eligere potius morbum quam mortem, medicinam quam morbum, venæ præcisionem quam brachii, aut certè jacturam brachii quam totius corporis. Sic nemo unquam carnem suam odio habuit, sed & nutrit & fovet eam, sicut Christus Ecclesiam, inquit Apostolus, id est si de carne seu de vita naturali conservanda solum agatur, certè debet præferri bonis aliis naturali-

Ephes. 5.

bus, nec pro pecunia vel prædiis & domibus vita est prodigenda: Sed si agatur de anima, tunc ait idem, *debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus.* Et præclare S. Bernardus: *sic amet anima carnem, ut non ipsa in carnem transisse putetur, dicaturque ei à Domino, non permanebis spiritus meus in homine quia caro est: diligat anima carnem suam, sed multò magis suam ipsius animam servet. Amet Adam Evam suam, sed non sic amet, ut voci eius plus obediat quam divine. Denique ne ipsi quidem expedit sic amari, ut videlicet cui interim carnes à flagello paterna correptionis, thesaurizet iram aeternam damnationis.*

II. PUNCTUM.

SED possideri à demone, minus malum est quam vel leve peccatum committere, quæcumque de causa.

Est enim illud malum ex eo genere, quod diximus naturale & pœnæ, nempe quo corpus divexetur, aliud verò malum est morale & culpæ; quo non tantum anima læditur, sed & ipse Deus ostenditur: unde quanta est distantia non solum animæ & corporis sed & ipsius Dei, & hominis ac totius universi, tanta omnino est inter utrumque illud malum; ac proinde minus est mali quidquid omnes patientur homines, sive in terra, sive in purgatorio, seu etiam in inferno, quam vel unum veniale peccatum: quia quantumcumque gravis sit illa pœna, pœna est hominum, malum est creaturæ: at peccatum, malum est Creatoris, læsio est & injuria divinæ majestatis; quod malum etiam si leve sit in suo genere, in eo tamen genere mali est, ut minimum hujus generis malum sit majus maximo & gravissimo alterius generis malo: atque illud, quod communiter dicitur, maxime hic locum habeat: *Infimum supremi, majus est supremo infimi.*

Jobum intueri suis involutum pœnis à planta pedis ad verticem, admirare quo mentis robore tantam malorum molem sustineat potius quam se mortali culpa inquinet: verum quæ est humana fragilitas, in venialem incidit, & ut ipse loquitur, *insipienter locutus est, & quæ ultra modum excederent scientiam ipsius: tanta verò eum pœnitudo hujus offensæ tenuit, ut quasi nihil pareretur, novas sibi pœnas imposuerit, quibus illam culpam expiaret,*

ptaret, cujus malum sentiebat esse gravius quam quidquid in corpore sustineret, quia scilicet Iobus se majorem Deum notat, quem se vel leviter offendisse videbat Idcirco, inquit, ipse me reprehendo, & ago poenitentiam in favilla & cinere.

Atque hoc est, quod pro certo apud omnes & ex fide docetur, dolorem contritionis seu attritionis vel de uno peccato, super omnem esse dolorem, non quidem in sensu, sed in appetitione: id est, si fieret optio sustinendi quoscunque mentis & corporis cruciatus, aut peccandi: eligerentur potius quæcumque mala poenæ, quam vel minimum culpæ malum. *Melius est mihi absque opere incidere in manus vestras, quam peccare in conspectu Domini.* Sic pudica Susanna, sic fidelis quæque anima; vel si quæ non ita sentiret & loqueretur, infidelis esset, impoenitens esset, peccatrix esset, atque si in eo statu moreretur, in peccato moreretur.

III. PUNCTUM.

Sapienter illeigitur qui maluit liber peccato, possideri à dæmone, quam vel lori cum peccato liberare possessos; quia Sapientis & Christiani est ex duobus malis semper evitare gravius, & eligere minus: possideri autem à dæmone, minus malum est quam vel leve peccatum, quacunque de causa, pro damnatis etiam omnibus liberandis, commissum, cum sit Dei offensa, quæ quantum vis minima, purgatoris tamen ignibus expiari debet qui omnes hujus vitæ acerbitates & cruciatus sua superant gravitate poenæ. Amen dico tibi, ait ipse Christus, non exies inde, donec reddas novissimū quadrantem: donec etiam novissimum minutum reddas: id est; nullum est minimum culpæ malum, cujus non debita solvantur poenæ, & cujus poenæ solvendæ non sint gravissimæ, si cum hujus vitæ poenis comparentur.

Illud scitote, inquit sanctus Bernardus, quod post hanc vitam in purgabilibus locis, centupliciter quæ fuerint hic neglecta redduntur usque ad novissimum quadrantem. Sanctus item Augu-

stinus: Illo purgatorius ignis aurior erit quam Serm. 47. quid potest in hoc saculo poenarum videri aut cogitari aut sentiri. Cur porro illic tam graves poenæ pro minima culpa, nisi quia minima culpa gravius & majus est malum, malis his omnibus poenæ?

Sic dæmon ipse acerrimus hominum hostis non tam curat homines divexare quam in peccatum inducere; hoc unum pro fine habet, per poenas vel per illecebras, in malum culpæ provocare: quia hoc scilicet novit unum esse malum.

Quin quod ipse Deus divinique homines utuntur poenis corporalibus, atque ipso etiam dæmone, velut flagello, ad evitandas quascunque culpas. Quod non sic fieret nisi culpa majus esset malum quam poena, quamve dæmon possidens corpus aut torquens hominem, unde Apostolus tradidisse ait, hominem, Satana in interitum carnis, ut spiritus salvus sit in die Domini.

Denique poenarum omnium causa, peccatum est, poenam vult Deus & statuit; at peccatum velle nunquam potest. Tu è contra, vis peccatum, nec vis poenam, quæ esset necessaria ad illud evitandum, & quam si velles, peccato abstineres. Cur autem non vis poenam nisi quia majus putas malum: Cave id deinceps credas; & illud sancti Anselmi adjuge ad sententiam hujus sancti Viri quam modò explanamus: Si hinc peccati pudorom, & illinc gehenna cernerem horrorem, & necessario uniceorum haberem immergi; prius me in infernum immergerem, quam peccatum in me immitterem. Malle enim purus à peccato & innocens gehennam intrare, quam peccati sorde pollutus, celorum regna tenere; cum constet solos malos in inferno torqueri: & solos bonos in cælesti beatitudine foveri. Tu idem fortè dixeris, quando abest peccandi occasio: sed quando hæc adest, tunc judicandum an verè dicaris.

L. de similitudinibus c. 190

Dan. 13.

Matth. 5.

Luc. 12.

In obitu

Hyem-

ber-

44.

